

РЕШЕНИЕ

№ 30708

гр. София, 03.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в
публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1468** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е след разделяне на производството по адм. дело № 1200/2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), като по настоящото дело се разглежда спорът, повдигнат с искова молба от И. И. Н. срещу Столичната регионална здравна инспекция (СРЗИ), с която в условията на евентуално обективно съединяване са предявени иски с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Твърдят се настъпили за ищеца неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на директора на СРЗИ да осъществи дължимите по закон действия по подадена от ищеца жалба с вх. № 96-00-2426/1/09.12.2025 г., евентуално от мълчалив отказ на директора на СРЗИ да се произнесе по същата жалба. Неимуществените вреди се твърди, че се изразяват в продължителна правна несигурност, значителен стрес, тревожност и обективно влошаване на психическото състояние на ищеца. Претендираното обезщетение е в размер на 1000 евро. Претендира се и законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Жалбата срещу мълчалив отказ на директора на СРЗИ да се произнесе по подадената от ищеца жалба с вх. № 96-00-2426/1/09.12.2025 г. срещу незаконосъобразни действия и изготвена от ЦПЗ „Проф. Н. Шипковенски“ ЕООД документация след разделяне на производството е останало да се води по адм. дело № 1200/2026 г. по описа на АССГ.

Ответникът - Столичната регионална здравна инспекция в писмен отговор и в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител адв. Л. Л.-Г. оспорва предявените иски като

неоснователни и недоказани. Моли за отхвърлянето им.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд - София град, второ отделение, 30-и състав, след като обсъди доводите и възразенията на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

С жалба с вх. № 96-00-2426/1/09.12.2025 г., постъпила в СРЗИ на 11.12.2025 г. до директора на дирекция „Медицински дейности“ към СРЗИ, И. И. Н. е оспорил по реда на чл.93 от Закона за здравето (ЗЗ) и чл.31, ал.2, т.7 от Устройствения правилник на регионалните здравни инспекции (УПРЗИ) съдържанието и обстоятелствата около издаването на Амбулаторен лист № 253316071F18 от 27.11.2025 г. на ЛКК към ЦПЗ „Проф. Н. Шипковенски“ ЕООД. В жалбата си Н. е посочил, че на 27.11.2025 г. се е явил пред лекарска консултативна комисия (ЛКК) към ЦПЗ „Проф. Н. Шипковенски“ ЕООД. Изразено е недоволство от начина, по който е протекъл прегледът, както и от вписаното вследствие на този преглед в Амбулаторен лист № 253316071F18 от 27.11.2025 г. Изложени са твърдения за съставянето на последния в грубо нарушение на правилата за водене на медицинска документация, че същият съдържа неверни, субективни и неотносими към здравословното му състояние данни. Посочено е, че тези нарушения са компрометирали медицинското му досие, накърнили са личното му достойнство и създали непосредствен риск от бъдещи неблагоприятни последици. Твърдени са процедурни нарушения, засягащи пряко правото му на достъп до качествена медицинска помощ, заложено в чл.81 от ЗЗ. Обстоятелствата около издаване на Амбулаторен лист № 253316071F18 от 27.11.2025 г. са подробно описани в жалбата. С нея е поискано да бъде разпоредено извършването на незабавна и пълна проверка в ЦПЗ „Проф. Н. Шипковенски“ ЕООД, при която да се: установи, че неиздаването на направление за хоспитализация – бл. МЗ – НЗОК № 7 е процедурно нарушение на чл.150 от Националния рамков договор; да се издаде предписание по чл.44 от ЗЗ, с което да се разпореди анулиране на Амбулаторен лист № 253316071F18 от 27.11.2025 г.; да се разпореди извършване на „надлежна корекция на цялото му медицинско досие“ чрез добавяне на официален аотиран запис, който да обозначава анулирания документ и причините за това; в условия на евентуалност да бъде издаден нов, коректен медицински документ, който обективно да отразява проведената консултация и да съдържа валидно направление за хоспитализация. Поискал е също да бъде уведомен за резултатите от проверката. Според ищеца, крайният срок за произнасяне на директора на СРЗИ по чл.93 от ЗЗ бил изтекъл на 19.12.2025 г., като до посочения момент същият не се произнесъл, с което твърди и формирането на мълчалив отказ – предмет на разглеждане по адм. дело № 1200/2026 г. по описа на АССГ.

Постъпилата в СРЗИ жалба е препратена за извършване на служебна проверка до Регионалната картотека на медицинските експертизи, тъй като именно тя по силата на чл.108, ал.1 от ЗЗ осъществявала дейността по регистрация, обработка и съхранение на здравна информация за освидетелстване от ТЕЛК и НЕЛК лица.

На 07.01.2026 г. е издадено експертно решение на ТЕЛК № 00012/07.01.2026 г.

При така установените факти, Административен съд - София град достигна до следните правни изводи:

Искът е процесуално допустим като подаден от лице с активна процесуална легитимация, което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди, причинени от бездействие на СРЗИ, което същият счита, че представлява мълчалив отказ на директора на инспекцията да се произнесе и да предприеме действия по негова жалба. Това обуславя допустимостта на иска и компетентността

на настоящия съд да го разгледа, в съответствие с чл.128, ал.1, т.6 във вр. с чл.203, ал.1, чл.204, ал.4 от АПК и чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Правилно по предявения по ЗОДОВ иск като пасивно легитимиран ответник е определена СРЗИ, доколкото се претендират вреди от незаконосъобразно бездействие и мълчалив отказ на директора на СРЗИ. Съгласно чл.205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите, а т.1 на §1 от ДР на АПК определя понятието „административен орган” като орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги.

Разгледан по същество, предявените осъдителни иски са неоснователни.

Съгласно чл.203 от АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава. Въз основа на препращащата норма на чл.203, ал.2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ или на ЗИНЗС. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към която препраща и чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

Според чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните предпоставки: настъпили вреди (имуществени и/или неимуществени), които са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или неговите длъжностни лица, издадени, респ. извършени при или по повод изпълнение на административна дейност. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред. В тежест на ищеца е да докаже наличието на причинна връзка между отменения по съдебен ред акт на административния орган, съответно неговото незаконосъобразно действие или бездействие и твърдените като претърпени имуществени и неимуществени вреди (чл.154 от ГПК). За да породи основателна претенция за обезщетение, бездействието следва да противоречи на установения законов ред и да е извършено при или по повод административна дейност.

В случая от твърденията в исковата молба следва да бъдат доказани настъпили неимуществени вреди, настъпили в пряка причинно-следствена връзка от бездействие на административен орган или неговите длъжностни лица във връзка с осъществяваната от този орган или неговите длъжностни лица административна дейност. Бездействието на административните органи предполага неизвършването на фактически действия при наличие на нормативноустановено задължение за извършване на такива действия, но не и неизпълнение на задължение за волеизявление – за издаване на индивидуален административен акт.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Това от една страна означава, че за целите на закона е от значение не съществуването на някаква причинна връзка, а същата да е пряка и непосредствена. Под преки вреди следва да се разбират онези, които са типична, нормално настъпваща по време и място последица от незаконосъобразния акт, действие или

бездействие. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното действие или бездействие установения за незаконосъобразен акт. От друга страна съобразно текста на чл.4 от ЗОДОВ, отговорността на държавата е обективна, безвиновна, поради което въпросът за вината не се изследва.

Елемент от фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е незаконосъобразният акт да е издаден и незаконосъобразното поведение да е проявено при или по повод административна дейност. В приложимата правна уредба не е дадена легална дефиниция на понятието „административна дейност“. Това налага установяването на съдържанието му по тълкувателен път. Правната теория и съдебната практика приемат, че „административната дейност“ е субективно, формално понятие, което изразява осъществяващия дейността субект. То не е функционално понятие, не съответства на различните функции, които органите и длъжностните лица по чл.1 от ЗОДОВ имат и които различни функции осъществяват чрез различни по своята правна същност актове и действия, съответно бездействия. Субектите по чл.1 от ЗОДОВ могат да изпълняват различни функции и задачи. Много пъти един и същ орган е натоварен с различни по същността си функции - нормотворчески, контролни, правораздавателни, изпълнителни. Не видят на функцията и задачата, а качеството на правния субект на орган (длъжностно лице) на държавата или на общината и относимостта на акта, действието или бездействието към това му качество (при и по повод), е релевантно за отговорността по чл.1 от ЗОДОВ (определение № 6 от 16.02.2015 г. по адм. дело № 30/2014 г., смесен 5 чл. с-в ВАС).

В случая безспорно осъществяването на процедурата по чл.93 от ЗЗ представлява административна дейност. Производството по чл.93 от ЗЗ дава възможност на пациентът да подава жалби и сигнали до регионалната здравна инспекция при нарушаване на правата му по този закон или при спорове, свързани с медицинското обслужване. Според ал.2 - ал.4 на същата разпоредба, Регионалната здравна инспекция в 7-дневен срок прави служебна проверка по жалбата или сигнала. При констатиране на административно нарушение, проверяващият служител на регионалната здравна инспекция съставя акт за установяване на административното нарушение, а директорът на регионалната здравна инспекция издава наказателно постановление по реда на Закона за административните нарушения и наказания. При установяване на нарушения, наказуеми по реда на Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина и Закона за здравното осигуряване, регионалната здравна инспекция уведомява и изпраща жалбата на районните колегии на Българския лекарски съюз и Българския зъболекарски съюз и на районната здравноосигурителна каса. Съгласно чл.93, ал.5 от ЗЗ в тридневен срок от приключване на проверката регионалната здравна инспекция уведомява пациента за резултатите от проверката и за предприетите действия.

В случая искането на ищеца директорът на СРЗИ да предприеме конкретни действия и да издаде определени актове в хода на направена от него проверка не попада сред правомощията на този административен орган. Такива не са регламентирани в чл.9, т.1 – т.25 от Правилника на СРЗИ. Освен това в правомощията на директора на СРЗИ не попада съставянето на документи по същество, каквото е изискано от него. В чл.27 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинската експертиза е казано, че ЛКК взимат решение по здравословното състояние и работоспособността на лицата след задължителен клиничен преглед и представен документ за самоличност. В настоящия случай това е направено, като ищецът оспорва начина, по който е протекъл прегледът и резултатът от него е отразен в амбулаторния му лист. По изложените съображения не може да се приеме, че е налице противоправно бездействие на административен орган, тъй като директорът на СРЗИ е изпълнил всички дължими действия, като не може да му се вмени като задължение

предприемането на действията и издаването на актовете, описани от И. Н. в жалбата до него. Препращането на жалбата по служебен път до РКМЕ за извършване на проверка по подадената от ищеца жалба говори за предприемане на дължимото по закон действие, с което директорът на СРЗИ е изпълнил задължението си, съответно осъществил е дължимото действие в рамките на нормативно установените си правомощия.

По отношение на твърдението за настъпили за ищеца неимуществени вреди от мълчалив отказ на директора на СРЗИ да се произнесе по негова жалба следва да се отбележи, че законодателят приравнява мълчаливия отказ на индивидуален административен акт, който подлежи на самостоятелен съдебен контрол, съответно същият следва да бъде отменен като незаконосъобразен с влязъл в сила съдебен акт.

В случая жалбата на И. И. Н. срещу мълчаливия отказ е била предмет на адм. дело № 1200/2026 г. по описа на АССГ. С протоколно определение от 29.04.2026 г. съдът на основание чл.229, ал.1, т.4 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК е спрял производството по настоящото дело до влизане в сила на окончателния съдебен акт по жалбата на ищеца срещу мълчалив отказ, доколкото от същия се претендират неимуществени вреди.

По това дело е постановено определение № 15005/20.04.2026 г., което е влязло в сила на 05.05.2026 г. С него 83-и състав на АССГ е оставил без разглеждане жалбата и е прекратил производството по делото на основание чл.159, т.1 от АПК. С определението е прието, че въпреки че СРЗИ не е уведомила И. за резултатите от извършената проверка и предприетите действия, липсата на такова уведомяване не би могло да се приеме за мълчалив отказ, тъй като уведомяването касае резултатите от проверката и предприетите действия, т.е. дали са предприети или не административнонаказателни действия, които действия не биха засегнали правната сфера на жалбоподателя. Поради това и уведомлението по чл.93, ал.5 от ЗЗ нямало характер на индивидуален административен акт съгласно чл.21, ал.1 от АПК, който да създаде права или задължения или непосредствено да засегне права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации. Оттук е направен извод за липса на подлежащ на оспорване мълчалив отказ, тъй като за ответната страна не е възникнало задължение за произнасяне с индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК.

Определението не е обжалвано и е влязло в сила, с което твърдението на ищеца за наличието на мълчалив отказ на административен орган да се произнесе по подадена до него жалба е разрешен с влязъл в сила съдебен акт, с който е прието, че мълчалив отказ не е налице.

Изложеното дотук обосновава извод за липса на първата предпоставка от фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно – отменен като незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган.

Освен това останаха недоказани като настъпили твърдените от ищеца неимуществени вреди, като действия по доказването им от негова страна не бяха предприети, въпреки указаната му доказателствена тежест с разпореждането за насрочване на делото. Доказателствената тежест е за ищеца, който трябва да докаже обстоятелствата, на които основава претенцията си, което в случая не е сторено. Вредите следва да са действително настъпили и да се докажат от ищеца. Неимуществените вреди не се предполагат, а трябва да бъдат установени с конкретни доказателства, посочени от ищеца и то при условията на пълно и главно доказване.

Липсата дори и на един от елементите за обезщетяване на вреди от държавата и общините, е предпоставка за неангажиране отговорността на административния

орган по реда на ЗОДОВ.

Гореизложеното мотивира извод за отхвърляне на подадените от И. И. Н. искове като неоснователни и недоказани.

По изложените съображения и на основание чл.203 и сл. от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр. с чл.1, ал.2 от ЗОДОВ Административен съд - София град, второ отделение, 30-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от И. И. Н. евентуално обективно съединени искове с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ срещу Столичната регионална здравна инспекция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: